No. 932 Zaterdag 9 November 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Sù prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 8 November.

Jubilé-missie.

Den volgenden Zondag zal er in de beide hoofdkerken van onze stad de Jubilé-missie worden gepredikt. 's Ochtends en 's avonds, gedurende acht dagen lang zal het geloovige volk samenstroomen om te luisteren naar de waarheden daar verkondigd en onder den voortdurenden, machtigen indruk dien de redelijke mensch ontvangt, als hij met aandacht staart en schouwt in het Oneindige, het eeuwig waarachtige zal dat volk als ontwaken uit een droom, zich losmaken uit de banden die het hecht aan de aarde en een helderen blik werpen in zijn onsterfelijke ziel. Een andere vreugde zal daar stroomen door zijn aderen, dan de vreugde van het zingenot; in de verte zal een heerlijk, verrukkelijk beeld komen aanlichten, het beeld van het ware, blijvende, eeuwige geluk, van de oneindige gelukzaligheid. Maar niet op eens is de mensch losgerukt van het aardsche, niet in één oogenblik begrijpt hij wat de Eeuwige Waarheid hem zegt, niet zoo gemakkelijk verheft zich de mensch boven deze aarde. Daar zal een strijd moeten worden gestreden, kloek en vroom. Bij voortduring moet de mensch die verheven waarheden overdenken, in zich opnemen en als bezield worden met een hooger leven om kracht te vinden zich los te scheuren uit zijn gewonen, dagelijkschen gedachtenkring. Eerst dan zal hij ontwaken uit den droom; maar ook dan begint de strijd, een harde strijd om den vrede, het ware geluk. Slechts de geest van boetvaardigheid kan hem de manlijke kracht geven om te volharden in den strijd en hem voeren ter victorie. Slechts de geest van boetvaardigheid kan hem verheven houden boven het aardsche, en beletten dat hij terugzinkt. Want door boete te doen voor bedreven misstappen zal hij ook van zelf gestemd worden die fouten niet meer te bedrijven. Zijn aardsche leven zal worden, wat het werkelijk wezen moet een voorbereiding voor het eeuwige leven. De strijd hier gestreden zal leiden tot den eeuwigen vrede. Maar ook zelfs te midden van dien strijd zal hij meer kalmte genieten, meer vrede bezitten, dan zij die werkeloos blijven en zich liever laten beheerschen door hun hartstochten dan dezen te beteugelen met krachtigen greep en met vaste hand te leiden. Alsof er vrede ware en geluk voor hen, die zich overgeven aan hun verkeerde neigingen! Alsof dit schijngeluk, het eenige ware, wat de mensch genieten kan gedurende zijn korte levensjaren! Neen, de ware vrede, het ware geluk, de ware bevrediging bestaat in het beteugelen der hartstochten. De mensch is meer dan stof, de mensch heeft ook een ziel, een onsterfelijke ziel. Maar om van dit alles overtuigd te zijn, om immer te leven volgens deze beginselen moet de mensch zich eenig geweld aandoen, en hiertoe ontvangt hij kracht door voortdurende overweging der eeuwige waarheden.

Eene missie nu is niets anders dan een tijdperk van korter of langeren duur, waarin door herhaalde prediking van verhevene, indrukwekkende waarheden onzer H. Godsdienst de geloovigen van die waarheden worden overtuigd.

Overtuiging nu geeft kracht tot werken en handelen volgens beginselen. Daarom ziet men ten tijde der missie meerdere malen zulke verrassende bekeeringen, die men bijna voor onmogelijk zoude houden. Dit is de kracht der overtuiging ontstaan uit het ernstig nadenken, het veelvuldig overwegen.

Doch met eigen kracht kon de mensch niet van het natuurlijke tot het bovennatuurlijke komen, dit gaat boven zijn macht, want het behoort tot een bovenmenschelijke orde. Slechts goddelijke kracht, uit barmhartig medegedeeld, slechts goddelijke *genade* dus kon hem werkelijk bekeeren en zijn overtuiging doen gevoelen en mededeelen aan zijn wil, overbrengen op zijn handelingen. Die genade, welke zijn verstand moet verlichten, zijn wil moet versterken, wordt ook in den missietijd vurig afgebeden, ja, reeds lang te voren is er gebeden en gesmeekt om erbarming en ontferming, opdat onze Vader, die in den hemel woont, ons verstand niet zoude laten in zijn duisternis en den wil niet zou overlaten aan eigen zwakheid.

Wat Jubilé is, hebben wij reeds verklaard in het nummer van 13 Juli van dit jaar, No. 915: Een tijd van genade en zegeningen, waarin op buitengewone wijze het kostbaar lijden en de oneindige verdiensten van Christus onzen Verlosser, alsmede de vele verdiensten der Heilgen op ons worden toegepast. Hun overvloed moet ons gebrek aanvullen.

De missie is dus wel een geëigend middel om ons voor te bereiden en te helpen aan dien overvloed van genade deelachtig te worden. Daarbij komt nog, dat door de afkondiging van het jubilé voor geheel de wereld, ook overal boete wordt gedaan ook overal de genade der bekeering wordt afgesmeekt, zoodat deze missie, als jubilé-missie nog krachtdadiger werken kan als andere.

„Gods barmhartigheid is in het Jubeljaar veel overvloediger; de geloovigen der gansche wereld vereenigen zich, om door aanhoudende gebeden, door boetedoeningen, door smeekingen, door oprecht leedwezen over hunne zonden en door vele andere goede werken eerherstel te geven aan de beleedigde Majesteit Gods; de krachtige voorbeelden van anderen wekken ons op uit onzen doodslaap en sporen ons aan met ijver aan onze zaligheid te arbeiden en onze geestelijke belangen te behartigen. En wanneer de rijke genadebronnen van Gods goedheid ontsloten zijn, zouden wij dan niet op een meer volkomen vergiffenis mogen hopen? Zelfs al zouden wij om onze eigene zwakheid en onvolmaaktheid daar nog niet op mogen rekenen, zou God ons deze dan niet schenken om de vereenigde gebeden der gansche Kerk?" (Pastor. Brief No. 9 van Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars.)

Ongetwijfeld zal een ieder gehoor geven aan de liefdevolle uitnoodiging en zich getroffen toonen door de roerende vermaning van onzen beminden Bisschop: „Dringend smeeken Wij allen, zondaars zoowel als rechtvaardigen om U dezen buitengewonen tijd van Gods genade en barmhartigheid waardig te maken. Zoo menige gelegenheid tot bekeering hebben velen vroeger laten voorbijgaan, och, mocht ten minste deze genadetijd voor U niet verloren gaan maar U ten zegen zijn. Millioenen katholieken op de gansche wereld doen door hun vurige gebeden den Hemel geweld aan, om de bekeering van alle zondaars af te smeeken; Gods barmhartigheid is nu overvloediger dan ooit; duizenden zondaars hebben die genade der bekeering tot hun zaligheid reeds ontvangen en verheugen zich in de zoete vreugde der kinderen Gods; ach, versmaadt Gods barmhartigheid niet, en weigert niet voordeel te trekken uit zoovele gebeden en goede werken, want gij zoudt Uw hart daardoor meer en meer verharden in de zonden

Feuilleton.

Een bekeerling over het Tolstoianisme.

Men weet, dat de heer J. K. v. d. Veer, de bekende onwillige schutter te Middelburg, die vroeger het weekblad *Vrede* heeft geredigeerd, in Nederland een der ijverige voorstanders geweest is van het Tolstoïaansche ascetisme. In de *Jonge Gids* blijkt hij daar thans weêr van bekeerd te zijn. Ten minste hij schrijft over Tolstoï's leer en volgelingen in de *Jonge Gids* alles behalve vleiende dingen.

Wij ontleenen aan zijn curieus opstel het volgende:

„Ik meen — schrijft hij — over die leer een woordje te mogen meespreken. Weinige geschriften van Tolstoï, hetzij groot of klein, liet ik ongelezen, — indien één. Door bizondere omstandigheden was ik in staat méer omtrent en van hem te vernemen, dan menig ander bewonderaar des grooten mans. Daarbij heb ik langen tijd het toepassen zijner theorieën meegeleefd en gadeslagen.

„Ik heb veel meer doorgemaakt de laatste jaren. Bitter weinig, dat aangename indrukken heeft achtergelaten. Ik heb gestaan aan de grens des waanzins — een toestand ook bij anderen waargenomen — en stond eenmaal op het punt aan mijn miserabel leven een einde te maken. Dat dit niet gebeurde, dank ik voornamelijk mijne vrouw. De meeste vrouwen van de „Tolstoïanen," werd veel leed te dragen gegeven door de mannen, die liefde predikten. En al stemden hâre inzichten daarmede niet in, zij werden doodgewoon genoodzaakt de de gevolgen der „Geistesschwärmerei" harer echtgenooten te acepteeren. Verfoeilijke tirannie, die als een bittere zelfsbeschuldiging mij drukt.

„Ik spreek daarover thans voor het eerst in het openbaar. Dat kost mij veel. Maar ik gevoel, dat het moet. Want ik wil het thans eens uitschreeuwen, dat eene consequente toepassing van graaf Leo's denkbeelden, in het eind voeren moet tot een dezer drie gevolgen: in ellendige misère omkomen, waanzinnig worden of zelfmoord plegen. Dat zoo weinigen — indien één — zoo'n lot ondergaan, is gevolg van het feit dat de meesten — wanneer niet allen — het ten slotte met theorie en praktijk heel wijselijk op een accoordje gooien.

„Tolstoï verlangt van den mensch iets te doen wat in flagranten strijd is met diens natuur zoowel als met 's menschen instinct van zelfbehoud.

„Men zegt, dat Tolstoï den mensch geen hoogeren eisch stelt dan Jezus of Wijzen vóór hem stelden. Kom toch! Jezus verlangde, dat men zijne naasten zou liefhebben als zichzelf. Tolstoï stelt den overtreffenden trap, namelijk, dat men zijne naasten heeft lief te hebben meer dan zichzelf......

Tolstoï viel van het eene uiterste in het andere. Aanvankelijk een aanhanger van het grofste materialisme, ging hij ten slotte aan het stoffelijke leven groote beteekenis ontzeggen. Hij noemt dat ons dierlijke leven en zegt dat dit niets te maken heeft met het Leven, het ware, pure, menschelijke Leven, dat alleen bestaat in de verloochening van het dierlijke.

„Wél verklaart mijn oude vriend elders, dat het „dierlijke" leven ook zijn nut heeft en het voertuig van het „ware" leven kan en behoort te zijn. Dat lijkt een tegenstelling. Maar dit neemt niet weg, dat hij het „de wet des menschelijken levens" acht, om zich niet te bekommeren voor het welzijn van ons lichamelijk bestaan.

„Zoo heb ik zijn leer altijd opgevat en zoo is die verstaan geworden door de meesten zijner aanhangers.

„Hier in Engeland waren er, die de theorie in de laatste aanhaling letterlijk toepasten. Wanneer het weder niet al te ongunstig was, sliepen zij 's nachts in het open veld, alleen door een deken gedekt. Een jonge man, een student, is mij hier bekend, die zelfs zoover ging om het nonsens te noemen, dat de menschelijke constitutie dagelijks een zeker quantum voedingsstoffen noodig heeft. Hij deed niet aan de „philosophie van de maag" en begon zich te gewennen aan een dagelijks verkleinde portie. De gevolgen bleven niet uit. Hij verzwakte lichamelijk en geestelijk en een zijner zintuigen ging voor eene wijle kuieren.

„In Rusland waren niet weinig volgelingen van den graaf, die als het ware uit beginsel hun leven in vuilheid sleten. Het is merkwaardig, dat de meeste dezer volgelingen, in zooverre ze uit hoogere kringen afstamden, een bedelaarsrok als het symbool van een waarlijk zedelijk leven gingen beschouwen. Trouwens, dat is weer geheel in overeenkomst met de leer.

„Anna Seuron, die een langen tijd als gouvernante in Tolstoï's familiekring vertoefde, spreekt in haar werkje „Graaf Leo Tolstoï, Intimes aus seinem Leben", van een mij van zeer nabij bekenden Rus, een intieme vriend van Tolstoï, eens diens particuliere secretaris. Zijne moeder behoort tot de rijkste van Rusland's noblesse en staat bij de overheden hoog, in aan-

U en den weg tot bekeering misschien voor eeuwig sluiten ten verderve van uwe ongelukkige maar toch zoo kostbare zielen." (ibidem).

DROEVE HERINNERING.

Op 9 October 1899 zond de grijze staatspresident der Transvaalsche republiek, mede in naam van zijn Vrijstaatschen bondgenoot, den heldhaftigen president Steyn, het krachtige ultimatum aan de Britsche regeering.

Twee dagen verstreken zonder antwoord, de Boeren rukten daarop de grenzen over der Engelsche bezittingen; en vooraleer het jaar ten einde was, waren duizenden en duizenden slachtoffers gevallen op de van bloed walmende velden van Glencoe, Nicholsonsnek, Magersfontein, Colenso, Spionkop Stormberg enz. enz.

Twee jaar is 't thans geleden, sinds de Transvaalsche regeering het ultimatum zond, dat de onmiddellijke aanleiding werd tot den oorlog. De onmiddelijke aanleiding, niet te verwarren met de oorzaak. Maar het zal nu niet meer noodig zijn daarop te wijzen: de president, door Bismarck als staatsman geprezen, grooter dan hij-zelf, zag schip na schip met troepen naderen en zich samentrekken op de grenzen van Natal; hij kende de Engelsche politiek, hij had dagelijks voor oogen gehad in Johannesburg, welke vreeselijke plannen en gevoelens de gouddorst wekken kan. Hij zag, dat een reusachtige misdaad werd voorbereid en dat de roover onverhoeds zijn prooi zou aanvallen. Daarom en daarom en alleen stelde hij zich te weer.

Zelfs in Engeland zelf moet 't nu wel duidelijk zijn wat van den beginne de bedoeling van Chamberlain en Rhodes is geweest.

De grieven der uitlanders; wie denkt er nog aan? Dat in geen geval annexatie werd beoogd: de annexatie is er......officieel.

Maar ook alleen officieel: de derde opperbevelhebber is op 't uiterst van zijn krachtsinpanning gekomen en zijn leger evenzoo, en op dezen zelfden dag brengt ons de telegraaf een woord van zijn voorganger, lord Roberts, te Londen gesproken, een kort, maar veelzeggend woord: *„dat de oorlog uit ware."*

En niet alleen lord Roberts denkt zoo, heel het Engelsche volk denkt het: dat de oorlog uit ware.

De militaire wandeling naar Pretoria is uitgeloopen op een ramp voor Engelands prestige, voor Engelands financiën, en niet het minst voor Engelands macht als koloniale mogendheid.

Twee kwesties alleen zijn nog op te lossen, de eene 'n kwestie van tijd, de andere een kwestie van meer of minder.

Hoe lang zal de oorlog nog duren? Hoeveel slachtoffers zal hij nog vergen?

Al moge het antwoord op deze vragen niet met zekerheid zijn te geven, met blijdschap begroeten wij de voorteekenen, dat het einde zoo al niet in de eerste toekomst te verwachten, dan toch hoogstwaarschijnlijk nader bij is dan het begin van dezen rampzaligen strijd.

Inderdaad, in de Engelsche pers, ook in de conservatieve, regeeringsgezinde, steekt nu reeds een storm op tegen de regeeringsmannen, die het de moeite niet waard achten hunne vacantie in te korten om te beraadslagen over den hoogst ernstigen toestand.

Het volksgeweten begint te ontwaken, wat duidelijk merkbaar is aan teekenen als het voorstel van den bisschop van York tot het houden van een algemeenen boetedag.

En, wat in Engeland misschien meer beteekent dan dit alles: — de beurzen beginnen de bedroevende gevolgen van den oorlog te gevoelen. Niet alleen de directe, maar ook de indirecte gevolgen. Of zou het niet aan de mindere koopkracht der Engelsche natie, aan het gebruik, dat Amerika en Duisschland van de openstaande gelegenheid maken om hun geduchten concurrent vliegen af te vangen — zou het aan dit alles niet te wijten zijn, dat de Engelsche invoer de verstreken 9 maanden van dit jaar verminderde met *f* 63 276 858 en de uitvoer met *f* 109 352 580, een vermindering dus van den handelsomzet met meer dan 172½ millioen.

Aan een andere oplossing dan door toegeven van Engelsche zijde denken we niet. Interventie, och dat woord klinkt heel mooi, maar 't is helaas een holle klank.

Alleen zouden andere buitenlandsche verwikkelingen Engeland nog tot eerder toegeven kunnen overhalen. Maar, ook al zouden deze zich niet voordoen, de opgesomde feiten geven ons gegronde redenen tot de hoop, dat het Engelsch-Transvaalsche conflict niet zoo heel ver meer van de oplossing is verwijderd. En mocht de huidige zomerveldtocht der Boeren een even gelukkig verloop hebben als die van 1899 en 1900. dan zal hierdoor de oplossing nog worden verhaast. De Engelsche natie zal zich dan niet langer om den tuin laten leiden door een club gewetenlooze woekeraars, wien nu reeds de verachting eener gansche wereld op het schuldige hoofd drukt.

ELECTRA.

Naar aanleiding van het schrijven van onzen geachten collega, *El Imparcial*, die op zulk een waardige, beredeneerde wijze zijn gevoelen in zake *Electra* uiteenzette, veroorloven wij ons ook de vrijheid ons te verklaren, waarom wij met de handelwijze van den Hoogedelachtbaren Heer Procureur ten volle instemden.

Vooreerst staan wij in ons oordeel niet alleen. Ook in het zoo bezadigd Holland werd de *Electra*, zooals het hier werd aangeboden, meerdere malen niet toegelaten. In voorname steden werd het stuk aan eene strenge kuisching onderworpen; in Rotterdam zelfs tot tweemaal toe.

Het Gezag dat zorg draagt voor het *algemeen belang* mag en kan verhinderen, dat een groot gedeelte der burgers pijnlijk getroffen worde door het met opzet belachelijk voorstellen van iets wat hen dierbaar is. Zij behoeft niet immer zulk eene bespotting te dulden, ook al ware de Overheid zeker dat het volk den vrede niet zal verstoren.

Daarbij komt nog dat *Electra* nu eenmaal niet onder gewone omstandigheden in Spanje werd opgevoerd. Steeds zal de achtergrond van dit tooneelstuk een historisch tafereel zijn van oproer en vervolging. Valsche beginselen worden er door in het leven geroepen, die zoo niet nu dan later schadelijke gevolgen zouden kunnen voortbrengen.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Officieele berichten.

Regeeringsreglement Curaçao.— Door den Minister van Koloniën is bij de Tweede Kamer ingediend een wetsontwerp tot nadere wijziging van het Regeeringsreglement voor Curaçao. Art. 67 van dat reglement is bij art. 19 der wet van 2 Febr. 1901 in dier voege gewijzigd, dat de leden van den Raad van Bestuur niet meer vaste leden van den Kolonialen Raad zullen zijn, terwijl het aantal door den Koning te benoemen leden van acht op dertien is gebracht. Verzuimd werd de artt. 71, 72, 73, 74 en 76 daarmede in overeenstemming te brengen. Het thans aangeboden wetsontwerp strekt daartoe terwijl voorts daarin de overgangsbepaling is aangevuld met het voorschrift, dat na de benoeming van de leden van den Kolonialen Raad ter vervanging van de leden van den Raad van Bestuur de rooster van aftreding, bedoeld in het derde lid art. 73 van het Regeeringsreglement, door het lot opnieuw moet worden geregeld.

* * *

Muntwezen.— Met aanvulling van het besluit van 22 April 1901 No. 69 zijn de navolgende vreemde gouden munten gangbaar verklaard in de kolonie Curaçao tegen de daarnevens aangegeven koersen:

de Spaansche halve onza de oro van 8 piasters tegen f19,32½; de Spaansche kwart onza de oro van 4 piasters tegen f9,66; de Mexicaansche halve doublon tegen f19,32½; de Mexicaansche kwart doublon tegen f9,66.

* * *

Door de regeering van Venezuela is in plaats van den Heer Carlos Figueredo tot handelsagent benoemd de Heer Meyerston.

Havennieuws.

Na anderhalf jaar verlof is verleden week Zaterdag de Weled. Heer J. H. J. Hamelberg, Directeur der posterijen, uit het vaderland teruggekeerd. Ook wij voegen ons gaarne bij de velen, die Z.Ed. een recht hartelijk welkom toeroepen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven en postpakketten:

Thomas Blackburn c/o Aruba Phosphaat Maatschappij, Ermcilina Carmero, Anastacia Ecury, Tuinsanta Tello Fernandez, H. W. Gravenhorst, Englentina Jambos, Gustavo Ortega, Cayetono Peñaranda, J. W. C. Pietersz, Enrique Rodriguez G., Señora Sana, G. J. Weyde, en een postpakket geadresseerd aan: Monsieur Jannon.

Marine.

H. M. kruiser *Utrecht* is gisteren voor de haven gezien, maar kwam niet binnen.

Dankbetuiging.

Door Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars, Apostol. Vicarius der Curaçaosche missie, is in dank ontvangen namens het Montefiore-fonds de som van 25 Gld. voor de katholieke armen dezer Kolonie.

—Wij ontvingen een beredeneerd verslag van de Aruba Phosphaat Maatschappij 1900—1901. Dank voor de beleefdheid.

Aardbeving?

Zaterdag 26 October 's nachts om 3¾ uur werd er in Caracas en omstreken een lichte beving waargenomen, vergezeld van zacht gerommel. Telegrafisch werd er bericht ontvangen dat dien zelfden dag op hetzelfde uur iets dergelijks werd

---

zien. Hij was een stafofficier en verkeerde veel aan het hof, toen ook hem de magische invloed van de in het geheim in manuscript circuleerende geschriften van graaf Leo aangreep: De waan vatte post ook in zijn hoofd, dat men alleen als bedelaar het „ware" leven kon deelachtig worden. En op een goeden dag zag men den, den vorigen dag nog zoo „stolzen" stafofficier, in een armzalige plunje, met versleten schoenen aan, op een hoek van Petersburg's straten staan geschriften te koop aanbieden.

„Ondertusschen werden de boeren op de ontzaglijk uitgestrekte landerijen zijner moeder door rentmeesters jammerlijk uitgezogen......

„Anna Seuron overdreef niet, toen zij schreef:

„Es sind viele junge Edelleute so verkommen, welche Bäuerinnen heiratheten oder mit ihnen nur lebten, in Dörfern wohnten, in Schmutz und Schnaps untergingen. Einige arbeiteten sich auch todt! Das Alles ist nie offentlich bekannt geworden, denn die Familien hüteten sich, darüber Lärm zu machen."

„Den lezer behoef ik niet te vertellen, dat deze bedelzakmanie op het leven der armen bitter weinig goeden invloed had. Maar men was trouw aan de leer."

Over een Tolstoïaansche kolonie schrijft de heer v. d. Veer:

„Ik zou over die kolonie veel kunnen zeggen, dat leerzaam was. Doch ik weet, dat de mensch niet leeren wil van anderer ervaringen. Hij wil zelf ervaren. Nu laat hem ervaren, ook in deze. De uitslagen zullen dezelfde zijn, ook met de Blaricumsche kolonie, wacht maar af, als die hier in Amerika verkregen, in de laatste jaren, met kolonisatie-proef-nemingen.

Toen ik voor het eerst, voor ik hier voor goed overstak, met de Purleigh-kolonie kennis maakte, was ik verrukt over wat ik zag. Een 25tal meerendeels jonge menschen, waaronder enkele vrouwen leefden zóo tezamen, als het onder bloedverwanten of vrienden zelden mogelijk is. Lelie-rein was hun broedermin; diamantvast hunne aanhankelijkheid; bergenverzettend hun geloof in de onderneming zoowel als in elkander. Enkelen, waaronder een Prof. in de Scheikunde, hadden hun geheele vermogen eraan gegeven; anderen een verzekerd bestaan. De professor offerde ongeveer een paar ton. Drie jaren ging alles goed. Ze werkten om het hardst, leefden ingetogen en genoten van elkanders samenzijn. Er ging een roep van hen uit. En in Leeds en Gloucester werd hun voorbeeld gevolgd.

In mij wekten zij het geloof, dat door hen het ideaal bereikt was.

Doch—het verkeerde. Toen het geld opraakte, de levenszorgen begonnen te drukken, toen ook zette het slooperswerk in. Daarbij kwam, dat na een paar jaren van éénsgezindheid verschil van gevoelen ontstond. Enkelen wilden Tolstoï's leer consequent toepassen, geen handeldrijven, niet koopen en zelfs geen geld gebruiken. Anderen wilden, integendeel, meer zaken doen. De eersten verlieten de kolonie en zetelden zich te Gloucester, waar een rijke, naburige landbouwer hun grond en enkele koeien gaf. Zij trokken daarheen te voet, zonder een cent op zak, onderweg hun onderhoud vragende, of liever bedelende. De eenige persoon, die hen afwees, was een......dominee. Geld namen ze niet aan. Wèl allerlei zaken, expres voor hen met geld gekocht door anderen.

Met hun heengaan, werd het er in de oorspronkelijke kolonie niet beter op. Ja, nu ging het snel berg af. Men begon elkaar te verwijten, dat de zaken slecht liepen en dat er niet genoeg gewerkt werd. Stormachtige vergaderingen hadden plaats, ondanks de door allen gehuldigde liefde. Men smeet elkaar de deur voor den neus dicht, wilde elkaar uit de onderneming dringen, tot den slotte maar besloten werd de geheele kolonie op te heffen. Men ging uiteen in groote oneenigheid."

Tot welke buitensporigheden een eigenwijs streven naar spiritualisme en ascetisme, *buiten* het Christendom, haast onvermijdelijk aanleiding geeft, kan uit deze bekentenissen van een vroegeren Tolstoïaan overtuigend blijken. Van zedelijke hervormers als Tolstoï geldt het Schriftwoord op frappante wijze: „Als de Heer het huis niet medebouwt, hebben de tuinlieden tevergeefs gearbeid."

Waarom een andere moraal gezocht dan de oude, beproefde, welke steunt op de onveranderlijke leer van Christus? Is de liefde, welke Christus predikt niet verheven genoeg? O, mochten zij, die hun werkelijk goede krachten thans verspillen om ijle hersenschimmen te verwerkelijken, slechts beginnen met de eenvoudige leer des evangelies te beoefenen, en de ware kennis van Christus' leer overal te verspreiden. Eerst dan zal men het volk opvoeden en verbeteren, eerst dan kan een ieder de ellende van dit leven verdragen en zooveel mogelijk verminderen. Wel is het lichaam stof, maar stof dienstbaar aan den geest bezield door dien geest en daardoor verheven boven de gewone orde. Men ziet het, niet het materialisme, of naturalisme, maar de oude, christelijke leer schat ook het lichaam, de stof op juiste, werkelijke waarde.

waargenomen in Macuto, Petare, Guatire, Guarenas etc., terwijl om 8 uur des morgens het verschijnsel zich herhaalde. Dit alles doet veronderstellen dat de stroom dezelfde richting doorliep als den 29sten October van het vorige jaar.

God verhoede grooter rampen!

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

PUESTO PROMINENTE.— Se lo asigna á la Emulsión de Scott el doctor V. M. Rada, de Puerto Cabello, en el siguiente oportuno certificado:

„Doctor V. M. Rada, médico cirujano de la Universidad Central de Venezuela, certifico: que con frecuencia he ocurrido á la Emulsión de Scott de aceite de hígado de bacalao con hipofosfitos de cal y de sosa, como un excelente producida por la diatesis escrofulosa, y como un ayudante eficaz en el tratamiento de las enfermedades bronco pulmonares.

Así no vacilo en recomendar este precioso agente medicamentoso, que ya ocupa puesto prominente en la terapéutica."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Nederland.

De Nieuwe Voorzitter.

In het laatste der „parlementaire portretten", waarop mr. Antonio nu en dan de lezers van *De Telegraaf* vergast, lezen wij onder meer de volgende beschouwing.

Over den nieuwen voorzitter van de Tweede Kamer, den heer mr. E. baron Mackay, heb ik vroeger, in deze schetsjes, reeds een en ander gezegd.

Hier heb ik dezen staatsman, oud-minister, minister van Staat, dus slechts te beschouwen als Gleichman's opvolger.

En, wanneer ik — natuurlijk zonder zweem van politieke partijdigheid— dan naast elkander stel deze beide mannen, zoo vind ik aanstonds een contrast en een punt van overeenkomst.

Wat het laatste betreft: de achting, waarin de heer Mackay zich mag verheugen om zijn eigenschappen van karakter, van heuschheid in den omgang en van onkreukbare, onaantastbare eerlijkheid van overtuigen, — zij is even groot en algemeen als die men voor mr. Gleichman gevoelt. Het is bekend, dat baron Mackay geen man is voor listig, politiek taktiekje, voor sluwe berekening en voor politische strategie. Wanneer hij in dr. Kuyper, in sommige opzichten, zijn meerdere erkent, dan zal dit — ben 'k zeker — geschieden niet slechts zonder wrok, maar zelfs met zekere ingenomenheid. Wanneer iemand aangewezen is om te bereiken eenigen vorm van pacificatie tusschen partijen en partij-groepen, dan voorzeker Aeneas baron Mackay, de man van den „schoolvrede". Hij is geen militante figuur en niet iemand om te schitteren op het strijdveld der worsteling van de politieke partijen. De heer Mackay mist redenaarsgaven en drukt zich, in het debat, zelfs vaak moeilijk uit, kampend met zekere schuchterheid en herhaaldelijk zijn woorden zoekend. In zooverre kan de rol van „speaker" hem dus niet onwelkom zijn, hoeveel moeite het den heer Mackay waarschijnlijk gekost zal hebben om er zich zelf toe te krijgen, 't lastige en ondankbare, afmattende presidiale baantje te accepteeren......Want naar den luister van een ilustre ambt kan deze staatsman, bescheiden en kalm van aard, zonder vurige aspiratiën van eerzucht of heerschzucht; die bovendien de bovenste treden van een schitterende carrière reeds lang geleden bereikte, — niet begeerig zijn geweest!

De heer Mackay zal zich dus hebben onderworpen aan den wensch van zijne vrienden. En daarmee heeft hij den lande een grooten dienst betoond.

Want het gezag, dat van hem uitgaat als strikt-eerlijk en onkreukbaar man, wien bovendien geenerlei voor sommigen hinderlijke koelheid van uiterlijken trots eigen is, doch die u met aangeboren beminnelijkheid en volmaakt-ongekunstelden eenvoud tegemoet treedt: dit gezag zal hem, als leider der Tweede Kamer, van onschatbaar nut zijn.

Ziedaar de overeenkomst met mr. Gleichman.

Doch nu 't contrast!

Wat den afgetreden voorzitter onderscheidde, was een bizondere slagvaardigheid, een extra-ordinaire handigheid om slagen te pareeren, repliekjes kant en klaar te hebben; voor elk spijkertje (zooals met zegt) een gat te vinden; zich met weergaloozen tact uit een moeilijk parket te redden. Zich een lastig opposantje, die bezonder-koppig was, van den hals te schuiven op een wijze, die afdoend bleek, en toch geen wrok achterliet...... Eene bizondere vlugheid, ook om advies te geven waar 't te pas kwam. Om dadelijk bij een quaestie de „kern" aan te wijzen en tot een conclusie te komen, waarvan allen of de meesten erkennen, na een poosje, dat zij juist was — primo — en dat zij niet zóó vlug konden denken als mr. Gleichman, — secundo. En deze nooit falende tegenwoordigheid van geest, die gave om bliksemsnel puike argumenten bij-de-hand te hebben: zij hebben den vorigen president niet weinig gesteund......

Nu baron Mackay.

Dat hij iemand is van groote, rijpe, degelijke kennis, behoeft niet gezegd te worden. Ook van stalen ijver om zich in te werken in een quaestie en niet te rusten voordat hij er de fijnste bizonderheden van kent. Ook van warme, innige toewijding.

Maar......handigheid? Maar: oogenblikkelijke slagvaardigheid?

Ziedaar juist wat, meen ik, dezen staatsman zeer ontbreekt.

Wie hem vaak in het debat gadesloeg, zal den indruk hebben ontvangen, dat de heer Mackay veeleer nu juist iemand is om aanvankelijk uit het veld te worden geslagen.

Eerst wanneer hij zijn argumenten kalm, rustig á fond kan ontwikkelen, wordt, hij een zeer te duchten tegenpartij, een strijder, die vaak op het met zelfbedwang afgewacht, maar dan ook met besliste juistheid gekozen oogenblik den tegenstander diens wapen uit de hand weet te slaan. Maar indien hij geplaatst wordt in het voorste gelid, wanneer van hem wordt gevergd, dat hij elk plotseling opvlammend vuurtje door zijn tegenwoordigheid aanstonds zal weten te dooven, dat hij aan het roer staat, steeds werkzaam, ook wanneer de verdere bemanning geen gevaren duchtend, ter ruste is gegaan, zoo kan ik mij voorstellen, dat de voor een oogenblik soms wild opbruisende golven van den parlementairen oceaan den anders kloeken stuurman op een oogenblik wel eens te machtig zouden worden......

Dat, van bevriende zijde, hulptroepen zouden moeten komen opdagen, ten einde den voorzitter te hulp te snellen. Dat van den kant der „koppige opposanten" waar zij gevoelen, dat de teugel niet meer wordt gevoerd met de geestkracht en de vastheid van voorheen, pogingkjes zouden kunnen worden in het werk gesteld om de werkzaamheid van den nieuwen leider te verschalken......

Misschien is het gezag, van den persoon des heeren Mackay uitgaande, groot genoeg om in het leven te roepen een loyale medewerking, ook van die groepen. Voor de waardigheid van ons Parlement hopen wij 't van harte.

Buitenland.

Italie.—De toestand der pestlijders in het lazaret te Napels is, naar men bericht, aanmerkelijk beter. De geneeskundigen hebben reden, om te hopen, dat zij het kwaad hebben gestuit en de ongerustheid der inwoners van de stad is bedaard. Men dringt echter met kracht aan op een onderzoek omtrent de oorzaak van het uitbreken der ziekte. Dit wordt namelijk toegeschreven aan nalatigheid in het geneeskundig toezicht op de havens, waar eene lading bedorven huiden werd ontscheept, welke men te Genua, Marseille en Alexandrië niet had willen toelaten.

— Uit Napels wordt gemeld dat de Pastoor van Furrigrotta, de ZEerw. heer Antonio Guadagno, in wiens parochie het pest-hospitaal van Napels ligt, tot den prefect het verzoek heeft gericht, zoolang de besmetting te Napels blijft voortwoeden, zich in het hospitaal te mogen vestigen, teneinde aan de lijders de troostmiddelen van den godsdienst te kunnen schenken. De prefect heeft het gevraagd verlof onmiddelijk telegrafisch verleent en daarbij werden woorden, gevoed van bewondering voor dezen priesterlijken heldenmoed. De Pastoor vertrok Donderdag der vorige week naar Nisida.

— Van de pestlijders te Napels zijn 2 overleden en met de noodige voorzorgen begraven. De toestand der overige zieken in het lazaret van Nisida is gunstig en de in afzondering gestelde personen zijn welvarend. Van laatstgenoemden zijn Donderdag 80 weder in vrijheid gesteld, na zorgvuldig ontsmet, geneeskundig onderzocht en van nieuwe kleederen voorzien te zijn. In de stad en de provincie Napels is geen nieuw geval pest aangegeven.

Frankrijk. — De Fransche minister van binnenlandsche zaken wordt op het oogenblik overstelpt met rapporten van politie-commissarissen. Deze heeren zijn belast met het instellen van een onderzoek, of in hunne standplaatsen aanwezige godsdienstige inrichtingen al dan niet de goedkeuring hebben aangevraagd.

Zij brengen een bezoek aan alle kloosters, liefdegestichten, weeshuizen enz. enz. en teekenen daar zorgvuldig op de verklaringen hun door de oversten of anderen gedaan. Zij zijn de ambtenaren, die, ingevolge ministerieel bevel een aanvang maken met de uitvoering der wet op de congregaties. Aan de vervulling van deze, hunne schoone plichten, zijn somwijlen eigenaardige moeilijkheden verbonden.

In Parijs heeft de rechtbank reeds een liquidator benoemd volgens de voorschriften van art. 18 der wet. Deze heer heeft thans de roerende en onroerende goederen te beheeren, toebehoorende aan de Societeit van Jezus en de Congregatie der Paters Assumpsionisten. 't Is de vraag, of hij nog vele dergelijke goederen zal vinden.

De leden dezer beide congregaties kunnen gedurende de eerste 6 maanden ieder voor zich terug eischen alle goederen, die hun eigendom waren, voordat zij in de Congregatie traden. Alle nalatenschappen uit de rechte linie en ook alle andere, mits bewezen kan worden, dat deze niet nagelaten zijn tot doeleinden in strijd met de wet, kunnen eveneens opgevorderd worden.

De meeste andere geschonken goederen en gelden kunnen teruggeëischt worden door de gevers of hunne erfgenamen, mits die gaven niet uitsluitend met liefdadige bedoelingen werden geschonken.

Is dit wel het geval, dan kunnen ze nog teruggeëischt worden, maar alleen op voorwaarde, dat ze opnieuw voor het bestemde doel worden besteed.

De na 6 maanden nog overblijvende goederen worden publiek verkocht en de opbrengst gestort in de schatkist.

De uitvoering dezer wet zal onverwachte moeilijkheden mede brengen, welke pogingen Waldeck-Rousseau ook heeft aangewend, om de laatste gaten in het net, rond de congregaties gespannen, dicht te knoopen; waarbij hij zoover ging, dat de congregaties, die zich in de laatste drie maanden ontbonden hebben, toch nog onderworpen zijn aan bovenstaande bepalingen.

Duitschland.—*Hulde aan Virchow te Berlijn.*—Te Berlijn is met veel geestdrift en onder deelneming der geleerden van alle landen hulde gebracht aan den grooten geneesheer prof. Virchow, die 13 Oct. zijn 80en verjaardag vierde.

In 1821 te Schivelbein in Pommeren geboren, ontving Virchow zijn wetenschappelijke opleiding te Ber-

lijn, waar hij in 1843 adsistent en in 1846 prosector werd aan de „Charité." Een jaar later begon hij zijn voorlezingen over de pathologische anatomie, in 1848 werd hij naar Opper-Silizië gezonden om de hongertyphus-epidemie te bestudeeren, en wederom een jaar later nam de Würzburger hoogeschool hem op in de reeks harer hoogleeraren. In 1856 werd hij beroepen aan de Berlijnsche universiteit, waar hij weldra het pathologische instituut voor zelfstandig onderzoek oprichtte. Sedert heeft hij zich door zijn onderzoekingen en zijn werken den naam verworven van den eersten patholoog van zijn tijd.

De tachtigjarige geleerde is nog forsch en krachtig naar lichaam en geest en arbeidt niet zelden tot diep in den nacht. en de reeks der feesten, waarin geheel de wereld hulde wil betuigen aan den tachtigjarigen vorst der wetenschap, is Zaterdagmiddag geopend met een plechtige vergadering in het pathologisch instituut. De groote gehoorzaal was gevuld met de eerste dienaren der wetenschap, uit Duitschland en geheel Europa, uit Nederland o. a. prof. Stokvis, verder waren verschenen de vertegenwoordigers van den Staat, de ministers, graaf Posadowsky, dr. Von Studt, Von Thielen en Möller. Des middags even over twaalven verscheen Rudolf Virchow. Daverende toejuichingen begroetten hem, en het duurde ettelijke minuten, voordat hij het woord kon nemen voor zijn voordracht over de geschiedenis der pathologie.

„Voor deze doorluchtige verzameling — ving hij aan — zou ik ter nauwernood een gevoel van trots kunnen onderdrukken, ware het niet dat juist de wetenschap geenszins geschikt is, bij de menschen trots te verwekken. Immers de ervaring in de wetenschap, dat elke dag wat nieuws brengt, een waarheid tot onwaarheid maakt, deze ervaring moet den trots en de zelfverheffing in den mensch fnuiken. Als wij terugzien op den vooruitgang van onze wetenschap kunnen wij er trotsch op zijn dat het duitsche vaderland daarin een grooter aandeel heeft dan gewoonlijk wordt aangenomen,"

De spreker herdacht het werk van Guido Baccelli, den romeinschen geleerde, en bracht een weemoedige hulde aan den pas overleden minister van financiën Von Miquel, bij wien hij steeds een open oor had gevonden voor zijn wenschen. Vervolgens zette hij het wezen der pathologie uiteen.

Na een gelukwensch van Virchow door dr. Schaper werd het pathologisch museum geopend met een rondgang door de zalen.

Toen sprak nog de heer Baccelli, om de gelukwenschen van den Koning, de Regeering en het volk van Italië over te brengen.

Vóór deze plechtigheid was in de vestibule van het instituut een borstbeeld van Virchow onthuld en aan dezen aangeboden uit naam van het ministerie van onderwijs door minister dr. Studt.

Nadat de opening van het museum was gevolgd door een diner, had des avonds een feestelijke bijeenkomst plaats in de zittingszaal van het Huis van Afgevaardigden.

Graaf Posadowsky presideerde, prof. Waldeyer hield de feestrede en bood prof. Virchow uit naam van de geneesheeren van Duitschland een gift van 50.000 mark aan ter uitbreiding van de Virchow-stichting, terwijl minister Studt mededeelde, dat de Keizer den jubilaris de groote gouden medaille voor wetenschap had verleend en den volgenden brief van Z. M. voorlas.

„Op den dag, waarop het u door Gods genade vergund is uw tachtigste levensjaar flink en frisch van geest te voleinden, bied ik u mijn warmen gelukwensch. Aan den onvermoeiden arbeid van uw lang leven heeft de geneeskundige wetenschap grondig en baanbrekend onderzoek te danken, waardoor uw naam in onuitwischbare letteren is gegrift in de annalen der geneeskunst en ver over de duitsche grens is geëerd. Maar gij hebt ook met rustelooze zorg in oorlogs- en vredestijd uw kennis gesteld in dienst van de lijdende menschheid en gij zijt haar steeds een trouw geneesheer en helper geweest. Als een teeken van mijn dank en mijn erkentelijkheid voor uw uitstekenden arbeid heb ik u de groote gouden medaille voor wetenschap toegekend en het verheugt mij u deze op uw feestdag hierbij te doen toekomen."

Ook de rijkskanselier zond een telegram van gelukwensching en de Berlijnsche gemeenteraad, waarvan Virchow reeds 42 jaar lid is, een adres.

Engeland.—Bij het onthullen van een standbeeld voor Koningin Victoria te Manchester heeft Lord Roberts o. a. gezegd dat naar zijne overtuiging de Zuid-Afrikaansche oorlog den dood der hoogbejaarde Koningin heeft verhaast. Toen hij in December 1899 afscheid van haar nam, was zij zeer welvarend. En toen hij een jaar daarna terugkwam, vond hij haar schrikbarend veranderd. „Het waren dan ook," zei Lord Roberts, „12 maanden van angst en zorg geweest voor het geheele land, maar vooral voor de Koningin, die zooveel belang stelde in hare soldaten en zooveel hart had voor hunne moeite en hun lijden. Bij mijn laatste bezoek sprak de Koningin bijna over niets anders dan over het leger en Zuid-Afrika."

China.—De chineesche Regeering is bezig aan het schoone werk van de betaling harer schulden! Aan den deken van het „corps diplomatique" te Peking, den spaanschen gezant De Cologan, heeft zij een schuldbekentenis doen overhandigen van 450 millioen taels (de som, die door de mogendheden geëischt is) en aan Rusland zal zij vermoedelijk nog ongeveer 100,000 pond sterling uitkeeren als schadevergoeding voor de bewaking der spoorlijn Sjan-Hai-Kwan—Nioe-Tsjwang gedurende den oorlog. *Noblesse oblige!*

— Met den naderen terugkeer van chineesche Hof naar Peking schijnt de oude chineesche vreemdelingen-haat weer krachtig te ontwaken, en de eerste daad der chineesche overheid na al het gebeurde is thans geweest, dat de europeesche gezanten schriftelijk zijn uitgenoodigd alle vreemde kantoren en zaken uit Peking te doen verwijderen op grond, dat deze stad geen verdragshaven is. Dat begint dus goed, — weer van voren af aan!

— Van chineesche zijde zal een protest worden ingediend tegen het overmatig versterken der nieuwe gezantschapsgebouwen, die ware vestingen moeten gelijken, met hunne dikke muren en schietgaten voor kanonnen.— Men had daar wel wat vroeger mogen en kunnen bij wezen!

Transvaal.— Eindelijk is het dan toch geschied. Kitchener heeft gezegevierd. Niet over den onbuigzamen tegenstand van het Boerenvolk, niet over de guerilla-helden Botha, Delarey of De Wet, niet over zijn vijanden, maar over den weerzin der britsche Regeering, over de dringende vertoogen en ernstige bezwaren der kaapsche autoriteiten, over zijn vrienden. Een Reuter-bericht meldt, dat de krijgswet is afgekondigd niet enkel in de kaapsche districten Wynberg, Sionstad, Port Elisabeth, Oost-Londen, maar ook te Kaapstad en in het district van dien naam. De loyalisten, de Jingoes in dit bolwerk der britsche suprematie over Zuid-Afrika, hebben thans het door hen zoo verfoeide regiem van geweer en sabel. De proclamatie van dit schrikbewind, schier onmiddellijk gevolgd op de samenkomst van lord Milner, minister-president Gordon Sprigg en diens collega voor Financiën, Rose Ines, met Kitchener te Johannesburg, schenkt voldoende opheldering in zake de geruchten over oneenigheid tusschen den opperbevelhebber en de Regeering. Chamberlain en Milner wilden van een toepassing der krijgswet te Kaapstad niet weten, uit vrees voor ontevredenheid onder de loyale bevolking; Kitchener achtte dezen maatregel beslist noodzakelijk, in de tegenwoordige benarde omstandigheid, zóó noodzakelijk, dat hij dreigde met ontslag, indien men hem op dit punt niet ter wille was. Chamberlain en Milner gaven toe, de kaapsche ministers gingen in het hoofdkwartier hun instructies halen en keerden slechts terug om officieel te verklaren, dat de oorlogstoestand was ingetreden voor geheel het koloniale gebied.

In alle havens zal dus nu op 't postkantoor een militair censor plaats nemen, alle brieven openen en alleen doorlaten, wat hem goeddunkt, waarbij als maatstaf zal worden aangelegd: hoe meer waarheid, hoe slechter, hoe minder, hoe beter.

Dat Kitchener dezen maatregel— blijkbaar in het onderhoud met Milner te Bloemfontein — heeft doorgedreven, bewijst echter al vast, dat hij een reeks van nederlagen verwacht, die alleen dan verzwegen kunnen worden, als alle correspondentie door de handen van den militairen censor gaat.

Dat het er voor de Boeren niet ongunstiger uitziet, blijkt ook wel uit de verandering der straf voor de eerst ter dood veroordeelde mannen van Lotters commando; de straf van allen is verzacht.

Ook officieel nieuws is er.

Van vertrouwbare zijde seint men dat de Boers aangevoerd door De Wet zich hebben meester gemaakt van de voornaamste bewaarplaats waar de nieuwe paarden voor de ruiterij gestald waren. De boers hebben er zooveel medegenomen, als zij noodig hadden, de overigen hebben zij gedood. Deze bewaarplaats is slechts 4 uur sporens van Kaapstad verwijderd. Dit verlies van 6000 paarden zal Lord Kitchener tot werkeloosheid noodzaken gedurende den geheelen zomer, want de nieuw aan te voeren paarden hebben wederom 3 maanden noodig om aan het klimaat te gewennen.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	Oct. 5	Oct. 12	Oct. 19	Oct. 26	Nov. 2	Nov. 9
Komt aan te SAN JUAN	10		24		7	
Vertrekt van „	11		25		8	
Doet CURAZAO aan	13		27		10	
Komt aan te LA GUAIRA	14	19	28	Nov. 2	11	16
Vertrekt van „	16	20	30	3	13	17
Komt aan te PTO. CABELLO	17		31		14	
Vertrekt van „	18		Nov. 1		15	
Komt aan te CURAZAO	19	21	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	28	3	11	17	25
Doet LA GUAIRA aan	21		4		18	
„ PONCE „		30				27
„ SAN JUAN „	23		6	13	20	
Komt aan te NEW-YORK	28	Nov. 5	11	19	25	Dec. 3

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAZAO	Oct. 14	Oct. 21	Oct. 28	Nov. 4	Nov. 11	Nov. 18
Komt aan te MARACAIBO	15	22	29	5	12	19
Vertrekt van „	18	26	Nov. 1	9	15	23
Komt aan te CURAZAO	19	27	2	10	16	24